

Sygn. akt **VII U 697/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej - Więsyk

Protokolant - starszy sekretarz sądowy Wioletta Wójtowicz

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2016 roku w Lublinie

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 11 marca 2015 roku, znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przywraca S. K. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od dnia 24 marca 2015 roku do dnia 31 stycznia 2018 roku;

II. oddala odwołanie w pozostałej części.

Sygn. akt VII U 697/15

UZASADNIENIE

Organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 11 marca 2015 roku odmówił S. K. prawa do świadczenia rentowego, ponieważ Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy.

Od tej decyzji odwołanie wniósł S. K. domagając się zmiany decyzji i przywrócenia prawa do renty, ponieważ jego stan zdrowia nie uległ poprawie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawca S. K. ur. (...), z zawodu ślusarz, pracował zgodnie z kwalifikacjami jako mechanik, wagowy.

Wnioskodawca S. K. miał ustalone od dnia 21 września 2005 roku prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, przyznane decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 7 listopada 2005 roku (k. 13 a.r.). Kolejnymi decyzjami prawo do renty było przeliczone na dalsze okresy 31 stycznia 2015 roku (decyzja z dnia 14 lutego 2012 ro. k. 92 a.r.).

Podstawą decyzji było orzeczenie Lekarza Orzecznika z dnia 26.01.2012 r. o okresowej, częściowej niezdolności do pracy wnioskodawcy po rozpoznaniu zaburzeń lękowo-depresyjnych, nadciśnienia tętniczego, zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych kręgosłupa (dok. med.).

W wyniku nowo złożonego wniosku w dniu 28 stycznia 2015 roku i badania kontrolnego przeprowadzonego w dniu 20 lutego 2015 roku Lekarz Orzecznik uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy, po rozpoznaniu u skarżącego m.in. zaburzeń lękowo-depresyjnych, nadciśnienia tętniczego, zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych kręgosłupa, hiperlipemii.

Po złożeniu sprzeciwu przez wnioskodawcę Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 9 marca 2015 r. podtrzymała Orzeczenie Lekarza Orzecznika (dok. med.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

W toku postępowania sądowego, został przeprowadzony dowód z opinii biegłych sądowych specjalisty psychiatry, kardiologa, neurologa (k. 8).

Biegli neurolog i kardiolog w opinii z 23.06.2015 r. rozpoznali u S. K. nadciśnienie tętnicze, zawroty głowy w wywiadzie, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego oraz zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, przewlekły zespół bólowy szyjny oraz bólowo-korzeniowy lędźwiowo-krzyżowy i nie stwierdzili niezdolności do pracy po dniu 1 lutego 2015 r.

Biegli wskazali, iż w klinicznym badaniu neurologicznym nie stwierdza się objawów ogniskowych oraz objawów niewydolności krążenia mózgowego. Badanie rtg. kręgosłupa szyjnego wykazuje obecność zmian zwyrodnieniowych, w badaniu KT kręgosłupa L-S stwierdzono obecność zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych będących przyczyną zespołów bólowo-korzeniowych kręgosłupa L-S. W badaniu części obwodowej układu nerwowego stwierdza się objawy przewlekłego zespołu bólowo-korzeniowego kręgosłupa L-S o nieznacznej aktywności neurologicznej. W okresach nasilenia objawów zespołów bólowo-korzeniowych kręgosłupa przyszłości może wymagać intensyfikacji leczenia farmakologicznego rehabilitacyjnego, które może być wykonywane w ramach czasowej niezdolności do pracy. Oceniając stan kliniczny badanego obecnie oraz po 01.02.2015 r. biegli nie stwierdzili niezdolności do pracy po dniu 1 lutego 2015 r. Biegli wskazali również, iż kliniczne badanie kardiologiczne i analiza załączonej do akt dokumentacji medycznej, pozwalają na rozpoznanie u wnioskodawcy umiarkowanego, niepowikłanego istotnymi zmianami narządowymi nadciśnienia tętniczego, które nie spowodują niezdolności do pracy (k. 13-16).

Natomiast biegły psychiatra rozpoznał u S. K. zaburzenia depresyjne nawracające, podejrzenie organicznego uszkodzenia CUN i uznał badanego za okresowo częściowo niezdolnego do pracy ze względu na stan psychiczny od 24.03.2015 – tj. od daty rozpoczęcia hospitalizacji psychiatrycznej z powodu zaburzeń depresyjnych nawracających.

Biegły wskazał, iż jak wynika z wywiadu oraz z dokumentacji medycznej, opiniowany od 1999 r. leczony jest psychiatrycznie ambulatoryjnie, m. innymi u dr Ł. - K., zaś ostatnio w (...) w L. u dr W. z rozpoznaniem; „Przewlekłe zaburzenia depresyjne z lękiem, o złożonej etiologii. Cechy psychoorganiczne”. Biegły podniósł, iż skarżący był raz leczony psychiatrycznie szpitalnie: od 24.03.2015 do 2.04.2015 przebywał w (...) Szpitala (...) im. prof. K. w L. z rozpoznaniem: "Zaburzenia depresyjne nawracające - obecnie epizod depresji ciężkiej bez objawów psychotycznych". Podczas badania sądowo - psychiatrycznego biegły również stwierdzał symptomy niepełnej remisji zaburzeń afektywnych (depresyjnych).

Biegły podniósł, iż całość obrazu klinicznego spowodowała okresową częściową niezdolność do pracy ze względu na stan psychiczny od 24.03.2015 - tj. od daty rozpoczęcia hospitalizacji psychiatrycznej z powodu pogorszenia stanu psychicznego ze względu na wystąpienie fazy ciężkiej depresji w przebiegu zaburzeń depresyjnych nawracających. Opisywana powyżej częściowa niezdolność do pracy istnieje przez okres 2 lat od daty obecnego badania sądowo - psychiatrycznego - tj. do dn. 31.01.2018 (k. 31, 32).

W opinii uzupełniającej z 9.03.2016 r. biegły psychiatra podtrzymał opinię z 25.01.2016 r. Podkreślił, iż częściowa niezdolność do pracy skarżącego powstała od 24.03.2015 – tj. od daty rozpoczęcia hospitalizacji psychiatrycznej z powodu wystąpienia zaburzeń depresyjnych nawracających.

Przed 24.03.2015 – a więc przed datą rozpoczęcia leczenia psychiatrycznego w warunkach szpitalnych, jak wynika z informacji z (...) oraz z postawionego tam rozpoznania, u skarżącego występowały jedynie: „Przewlekłe zaburzenia depresyjne z lękiem o złożonej etiologii” – a więc zaburzenia afektywne na poziomie dystymicznym (czynnościowym), w znacząco mniejszym nasileniu, które nie sprowadzały niezdolności do pracy ze względu na stan psychiczny.

Zatem również w dniu 1.02.2015 (i później – do 23.03.2015) brak niezdolności do pracy.

Wcześniej przed 1.02.2015 – opiniowany był uznawany za częściowo niezdolnego do pracy między innymi (oprócz schorzeń somatycznych) ze względu na występowanie zaburzeń lękowo-depresyjnych, a więc zaburzeń nerwicowych (czynnościowych).

Tym samym biegły wskazał, iż opiniowany przed 23.03.2015 nie był niezdolny do pracy ze względu na stan psychiczny, zaś zmiana (znaczące pogorszenie wraz z wystąpieniem zaburzeń depresyjnych nawracających) jego stanu psychicznego nastąpiła w dn. 24.03.2015 – czego skutkiem była konieczność hospitalizacji psychiatrycznej. A więc od tej daty może on być uznany za częściowo niezdolnego do pracy ze względu na stan psychiczny.

Do opinii nie zgłosił zastrzeżeń ani organ rentowy ani ostatecznie wnioskodawca.

Sąd uznał tę opinię biegłych za wiarygodną, miarodajną i wystarczającą do rozstrzygnięcia sprawy. Opinia ta została wydana przez wybitnych specjalistów w zakresie schorzeń istniejących u wnioskodawcy. Biegli zapoznali się z dokumentacją lekarską dotyczącą dotychczasowego leczenia wnioskodawcy oraz przeprowadzili dodatkowe badania wnioskodawcy. Opinia ta została w sposób przekonywujący, szczegółowy uzasadniona i wnioski w niej zawarte nie budzą wątpliwości. Biegli dokładnie opisali schorzenia wnioskodawcy, wskazali ich wzajemne oddziaływania i wpływ na ogólny stan zdrowia wnioskodawcy oraz ocenili wpływ schorzeń na

zdolność wnioskodawcy do wykonywania zatrudnienia. Podnieśli, że stwierdzone w aktualnym badaniu objawy w pełni potwierdzają, iż wnioskodawca był niezdolny do wykonywania pracy.

Wnioskodawca S. K. jest osobą częściowo niezdolną do pracy od 24 marca 2015 roku, gdyż z powodu naruszenia sprawności organizmu utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji w myśl art.12 ust. 3 ustawy z dn.17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Z 2009r.Nr 153 poz. 1277 ze zm.).

Zgodnie z art.59 ust. 1 pkt. 2 powołanej ustawy osobie, która spełnia wszystkie warunki do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, przysługuje renta okresowa, jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

Zgodnie z artykułem 57 ustawy o emeryturach i rentach, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy /5 lat jeżeli niezdolność powstała w wieku powyżej 30 lat/, niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z artykułem 61 wyżej cytowanej ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Wnioskodawca uprawniony był do renty do dnia 31 stycznia 2015 r., a więc nowa niezdolność do pracy powstała przed upływem 18 miesięcy od poprzedniej niezdolności do pracy.

Wnioskodawca w myśl opinii biegłych jest ponownie niezdolny do pracy i

dlatego Sąd przywrócił wnioskodawcy prawo do renty od dnia 24 marca 2015 r. do 31 stycznia 2018 r. roku zgodnie z opinią biegłych, oddalając odwołanie za wcześniejszy okres wobec braku niezdolności do pracy.

Institucja przywrócenia prawa do renty występuje wówczas gdy prawo to uprzednio ustanie z powodu ustąpienia niezdolności do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację określoną w art. 107, jak i w art. 102 ust. 1 powołanej ustawy. W przypadku wnioskodawcy prawo do renty ustało z dniem 31 stycznia 2015 roku. Z przeprowadzonego postępowania wynika, iż brak było podstaw do ustalenia prawa do renty od dnia 1 lutego 2015 r., gdyż ponowne powstanie niezdolności nastąpiło z dniem 24 marca 2015 roku.

Zdaniem Sądu przywrócenie charakteryzuje się pełnym automatyzmem, polegającym na tym, że jedyną przesłanką podlegającą ocenie jest kwestia niezdolności do pracy (jej ewentualnego powstania w stosownym przedziale czasu).

Biorąc pod uwagę powyższe i stan istniejący na dzień zamknięcia rozprawy, zgodnie z treścią art. 316 kpc Sąd na mocy powołanych przepisów oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 1 i 2 kpc orzekł jak w sentencji.

Brak było, zdaniem Sądu, podstaw do uwzględnienia wniosku organu rentowego do uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, gdyż w sprawie brak jest nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności. Schorzenia psychiatryczne, będące przyczyną obecnie stwierdzonej niezdolności do pracy wnioskodawcy, były znane uprzednio i stanowiły podstawę poprzednich orzeczeń organu rentowego stwierdzających niezdolność do pracy, a fakt pogorszenia stanu zdrowia z powodu występujących wcześniej schorzeń nie stanowi nowych okoliczności.

jg